

Arrest

nr. 111 527 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en meerderjarig te zijn. U bent een soennitische Tadjiek afkomstig uit Shamir, gelegen in de stad Ghazni van de gelijknamige provincie. U verhuisde omwille van financiële problemen naar Share-e-Khona in Ghazni, waar jullie een eigen huis bezitten. Vijf jaar later verhuisden jullie terug naar Shamir, Ghazni. U liep er school tot de tiende klas en volgde er ook een cursus Engels van drie maanden in 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011). U werkte samen met uw vader op het land, maar begon zes maanden voor uw vertrek te werken in een winkel waar Amerikaanse goederen verkocht werden om uw familie financieel te ondersteunen. De eigenaar van de winkel was Mustafa (A.). Vier dagen voor uw vertrek uit Ghazni werd Mustafa door de taliban gekidnapt. De jongens die toen bij hem waren hebben u hierover ingelicht. Zij zeiden dat Mustafa

ontvoerd werd door de taliban, omdat hij alcohol verkocht had. De taliban zou toen ook naar u geïnformeerd hebben. U lichtte daarop uw vader in. Hij was eerst kwaad en dacht dat u ook alcohol verkocht had, maar u kon hem overtuigen dat u van niets wist. Uw vader stuurde u daarop naar uw tante langs moederszijde. De familie van Mustafa informeerde de autoriteiten over zijn ontvoering door de taliban en twee dagen later, in assad 1390 (21 juli – 20 augustus 2011), vond de politie het lichaam van Mustafa. De politie begon een onderzoek en informeerde bij de mensen naar de reden waarom Mustafa gedood was door de taliban. De mensen zeiden dat het was omdat hij alcohol verkocht en ze vertelden ook dat u erbij betrokken was. De politie doorzocht daarop de winkel van Mustafa. Ze vonden ook alcohol in zijn huis en beslisten de winkel te sluiten. U verklaart dat de vrouw van Mustafa en zijn broers ook niet van zijn handel afwisten. Ook u was niet door Mustafa ingelicht over zijn alcoholverkoop. U vermoedt dat hij enkel aan zijn vrienden alcohol verkocht. Zijn broers zouden ook aan de politie gezegd hebben dat u bij de verkoop van alcohol betrokken was en dat u misschien de taliban daarover had geïnformeerd. Drie dagen na de dood van Mustafa zonden de taliban ook een dreigbrief naar uw huis. U was toen niet thuis. Na al deze incidenten besloot uw vader dat uw leven in gevaar was en u het land diende te verlaten. U verliet het land uit vrees voor de taliban, de broers van Mustafa en de autoriteiten die u zouden verdenken van betrokkenheid bij alcoholverkoop wat verboden is in Afghanistan. U verliet Afghanistan in de maand sunbula (21 augustus – 20 september) van het jaar 2011. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Na een verblijf van drie maanden in Griekenland reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België waar u na een reis van ongeveer zes maanden aankwam op 6 februari 2012 en er één dag later asiel aanvraag. U verklaart dat uw ouders na uw vertrek opnieuw naar Share-e-Khona verhuisden omdat uw vader ook door de broers van Mustafa bedreigd. Ze wilden dat hij u aan hen zou uitleveren, anders zouden ze wraak nemen of uw zus dwingen met een van hen te huwen. Zes of zeven dagen na uw vertrek uit het land kwamen de broers van Mustafa ook naar jullie huis in Share-e-Khona om te zien of u daar verstopt zat.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, een brief van de taliban, een brief van de dorpsouderen samen met kopies van de taskara's van de personen die u de brief schreven, inclusief de enveloppen waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS 01/10/2012, p. 4). U stelt immers dat u geboren bent in 1373 (21 maart 1994 – 20 maart 1995) en dus nog minderjarig bent. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 14 februari 2012 volgens het medisch onderzoek een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verder legde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS van 1 oktober 2012 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, waarin staat vermeldt dat u als 16-jarige staat geregistreerd in 1389 (21 maart 2010 - 20 maart 2011), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1994 en maart 1995. Op het moment van het gehoor op het CGVS op 1 oktober 2012 was u volgens uw taskara en uw eigen opgegeven geboortedatum dus ongeveer 17 jaar, terwijl de Dienst Voogdij al eerder besliste dat u ouder bent. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van bijna twee jaar niet als redelijk aanvaard worden. Bevreemdend is ook dat de datum van uitreiking niet vermeld staat op uw taskara. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

U verklaart dat Mustafa, de eigenaar van de winkel waarin u werkte, door de taliban ontvoerd en gedood werd omwille van het verkopen van alcohol. Daarna kreeg u doordat Mustafa alcohol verkocht ook problemen zowel met de taliban, de familie van Mustafa als met de Afghaanse autoriteiten, en diende u het land te verlaten (CGVS 1/10/2012, p. 13-14). Uw asielrelaas bevat echter diverse oppervlakkige, vage en incoherente verklaringen waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. Zo verklaart u dat het lichaam van Mustafa twee dagen later door de politie gevonden werd in Jangal Bagh en aan zijn familie gegeven werd (CGVS 1/10/2012, p. 18). U weet echter niet hoe Mustafa omgekomen is. U verklaart dat u denkt dat hij doodgeschoten werd, maar dat niet zeker bent (CGVS 1/10/2012, p. 18). Gezien u echter zelf verklaart bedreigd te worden en gezocht te worden door de taliban, mag men toch verwachten dat u zich beter geïnformeerd zou hebben over de

omstandigheden van zijn dood (CGVS 1/10/2012, p. 12-13). Bovendien is het bevreemdend dat Mustafa niet openbaar geëxecuteerd werd door de taliban als voorbeeld naar de andere dorpelingen dat de verkoop van alcohol niet getolereerd wordt door de taliban, zoals ze immers vaak doen met personen die niet hun morele code volgen. Bijkomend verklaart u dat u zelf onderzoek gedaan heeft naar de ontvoering van Mustafa door de taliban, omdat u het nieuws eerst niet geloofde toen zijn vrienden u zeiden dat hij ontvoerd werd door de taliban omdat hij alcohol verkocht (CGVS 1/10/2012, p. 13). U ging daarop informeren bij vrienden van Mustafa die vaak in de winkel kwamen en zij bevestigden dat Mustafa alcohol verkocht. Deze vrienden zouden dit weten omdat zij ook alcohol van hem gekocht hadden (CGVS 1/10/2012, p. 15). Gezien Mustafa net ontvoerd was door de taliban en u verklaart dat iemand hem moet verklikt hebben aan de taliban en het in uw provincie moeilijk is om te weten wie talib is en wie niet, is het weinig aannemelijk dat de vrienden van Mustafa u op dat moment nog voldoende vertrouwden om u in te lichten over hun alcoholaankopen (CGVS 1/10/2012, p. 15). Het is immers algemeen geweten dat de taliban tegen de verkoop en de consumptie van alcohol zijn. Bovendien verklaart u dat Mustafa in het geheim alcohol verkocht aan zijn klanten en vrienden en lichtte hij u er niet over in (CGVS 1/10/2012, p. 18 en CGVS 22/02/2013, p. 12). Dit wijst er dan ook op dat zowel Mustafa als de klanten vreesden voor de gevolgen en u niet genoeg vertrouwden om u hierover in te lichten. Dat zij dit dan na zijn dood openlijk aan u bekenden, niet wetende wie Mustafa aan de taliban had verklikt, is weinig aannemelijk. U werd vervolgens gevraagd of u indicaties heeft dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn. Hierop verklaart u dat u geen contact heeft met mensen uit Ghazni om te checken of de taliban nog naar u op zoek zijn (CGVS 1/10/2012, p. 18). Dit is echter geheel tegenstrijdig met uw eerdere bewering nog steeds contact te hebben met uw familie, die in Ghazni verblijft (CGVS 1/10/2012, p. 6-7 en CGVS 22/02/2012, p. 6). Dat u in dit verband ook verklaart dat uw familie na uw vertrek geen problemen meer kende met de taliban is merkwaardig. Als reden hiervoor geeft u aan dat u weg bent uit Afghanistan en dat de taliban daarom geen tweede brief meer stuurden of voor andere problemen zorgden, omdat zij uw familie niet verantwoordelijk hielden (CGVS 22/02/2013, p. 14). De vraag is echter hoe de taliban zouden te weten gekomen zijn dat u vertrokken bent gezien u verklaart dat u geen indicaties hebt, ondanks contact met uw familie, dat de taliban u nog zoeken en gezien uw familie ook geen problemen meer zou hebben gehad met de taliban. Men kan immers verwachten dat de taliban bij uw familie zou geïnformeerd hebben over waar u was of uw familie onder druk gezet zouden hebben om u aan hen uit te leveren, als de taliban u werkelijk wilden vermoorden, zoals u beweert (CGVS 1/10/2012, p. 12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweringen dat Mustafa ontvoerd werd door de taliban omwille van de verkoop van alcohol en dat u daardoor ook zelf problemen had met de taliban.

Daarnaast verklaart u nog problemen te kennen met de broers van Mustafa. Zij zouden u ervan beschuldigd hebben dat u aan de taliban rapporteerde dat Mustafa alcohol verkocht en hielden u dus verantwoordelijk voor zijn dood (CGVS 01/10/2012, p. 14). Uw verklaringen over de broers van Mustafa, de personen die u vreest, zijn echter zeer oppervlakkig en vaag gebleken. Zo weet u niet eens waar de broers van Mustafa precies wonen en kent u de stam van Mustafa en bijgevolg die van zijn broers ook niet (CGVS 22/02/2012, p. 7, 12). Vervolgens beweert u ook dat de broers van Mustafa bekend zijn voor "slechte dingen". Ze zouden vechten in de regio en mensen beroven (CGVS 1/10/2012, p. 18). Bevreemdend is dan ook dat u verklaart dat Mustafa zelf wel een goede reputatie had (CGVS 22/02/2013, p. 8-9). Zeker gezien Mustafa volgens u ook contacten had met mensen die voor veiligheidsscortebedrijven werkten en deze in het algemeen een slechte reputatie hebben (CGVS 22/02/2013, p. 14). In uw tweede gehoor op het CGVS beweert u ineens ook dat de broers van Mustafa banden hadden met de overheid (CGVS 22/02/2013, p. 12). U kan echter op geen enkele wijze aannemelijk maken dat de broers van Mustafa banden zouden hebben met de overheid. Ten eerste is het merkwaardig is dat u hier niets over vermeldde in uw eerste gehoor op het CGVS en u later tijdens uw tweede gehoor ineens beweert dat de broers van Mustafa geen politieke banden zouden hebben, maar enkel een slechte reputatie (CGVS 22/02/2013, p. 13). Met wie binnen de overheid de broers van Mustafa banden zouden hebben weet u verder ook niet (CGVS 22/02/2013, p. 13-14). Nochtans kwamen de broers van Mustafa naar zijn winkel en zouden ze dan over de mensen waarmee ze werkten en die zij kenden gesproken hebben (CGVS 22/02/2013, p. 12). Er mag dan ook verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou geweest zijn. Ook beweert u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat alle broers van Mustafa als veiligheidsagenten voor een escortebedrijf werken en dit terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nog verklaarde dat slechts één broer voor een escortebedrijf werkte (CGVS 1/10/2012, p. 18 en CGVS 22/02/2013, p. 12). Dat u dergelijke beperkte en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen die u vreest ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag immers verwacht worden dat u over deze personen meer informatie zou beschikken indien u deze werkelijk zou vrezen. In verband met de problemen die uw familie na uw vertrek volgens u zou gekend hebben met de broers van Mustafa stelt u trouwens dat deze ondertussen opgelost zijn. Met de hulp van de ouderen uit de regio is er immers onderhandeld waardoor uw familie niet langer

problemen met hen heeft en ook niet meer één van uw zussen aan hen dient te geven (CGVS 22/02/2012, p. 15). Gezien uw verklaringen dat de broers van Mustafa criminelen zouden zijn en hun banden met de overheid niet aannemelijk zijn, is het niet aannemelijk dat zij via hun goeie connecties met de politie u verder zouden willen vervolgen (CGVS 1/10/2013, p. 13). U maakt mede hierdoor uw problemen met de Afghaanse autoriteiten niet voldoende aannemelijk, en evenmin legt u enig begin van bewijs voor van uw verklaring dat de Afghaanse autoriteiten u willen vervolgen voor betrokkenheid bij het verkopen van alcohol.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u in uw tweede gehoor op het CGVS van 22 februari 2013 diverse tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd die uw algehele geloofwaardigheid op negatieve wijze beïnvloeden. Zo verklaarde u nooit internet gebruikt te hebben in Afghanistan maar wel een account te hebben op de sociale netwerksite facebook, waarvan u het paswoord vergeten bent. Deze account zou niet op uw eigen naam zijn, maar op de naam "Khan King" (CGVS 22/02/2013, p. 16). Het CGVS vond echter na uw eerste gehoor op 1 oktober 2012 via uw volledige naam een facebook account met uw foto en onder uw naam, Rashid Wahidi. Van de objectieve informatie waarop het CGVS zich baseert, werd een kopie toegevoegd aan de blauwe map. Na confrontatie hiermee gaf u toe dat u toch een account hebt onder uw eigen naam had en het wel degelijk om uw foto gaat (CGVS 22/02/2013, p. 16). Als verklaring voor uw eerdere leugen geeft u aan dat uw profiel door iemand anders werd aangemaakt onder een andere naam en u dit profiel pas in Griekenland begon te gebruiken en daar personaliseerde en op uw eigen naam zette (CGVS 22/02/2012, p. 16-17). Opnieuw verklaringen die niet stroken met de werkelijkheid. U werd immers geconfronteerd met een "comment" die u plaatste op 11 februari 2011 over Pakistan, terwijl u volgens uw verklaringen toen nog niet uit Afghanistan vertrokken was. U geeft aan dat u dit inderdaad gepost hebt, maar dat het niets betekende (CGVS 22/02/2013, p. 17). Echter, volgens uw eerdere verklaringen zou u nog in Afghanistan verbleven hebben op dat moment en beweerde u geen internet te gebruiken in Afghanistan (CGVS 1/10/2012, p. 7 en CGVS 22/02/2013, p. 16). Na confrontatie geeft u toch toe in Afghanistan ook al uw profiel gebruikt te hebben (CGVS 22/02/2013, p. 16). Waarom u dan eerder andere zaken verklaarde over uw internetgebruik in Afghanistan is niet duidelijk. Immers zou men toch verwachten dat u hierover waarachtige verklaringen aflegt, zeker als u niets te verbergen zou hebben. Bevreemdend is dat het CGVS aan uw facebook account ook enkele wijzigingen vaststelde op 20 maart 2013, na het tweede gehoor op het CGVS. Zo bleek uw voormalige woonplaats Kabul gewijzigd te zijn naar Ghazni. Nochtans verklaarde u tijdens het gehoor op 22 februari 2013 dat u deze setting niet kon wijzigen en dat u niet weet hoe het komt dat Kabul als uw woonplaats vermeld staat terwijl dit Ghazni moet zijn (CGVS 22/02/2013, p. 18-19). Tot slot zijn er ook enkele foto's waarmee u op het CGVS geconfronteerd werd van uw tijdlijn verwijderd of niet langer publiek toegankelijk, zo bijvoorbeeld een foto waarop u te zien zou zijn in een fitnesszaak in Ghazni (CGVS 22/02/2013, p. 17-18). Dat u systematisch blijft liegen over uw internetgebruik en het gebruik van uw facebook account heeft een negatieve invloed op uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u zaken wil verbergen voor de Belgische autoriteiten en het CGVS. Een vermoeden dat gesterkt wordt door de aangebrachte wijzigingen aan uw account na het gehoor op 22 februari 2013 waarin u met deze zaken werd geconfronteerd.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient vervolgens besloten te worden dat u uw problemen met de politie, de taliban en de broers van Mustafa niet aannemelijk heeft gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw taskara werd hierboven al besproken. De kopies van de taskara's van de dorpsouderen vormen daarnaast hoogstens een bewijs van hun identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Daarnaast legt u nog een brief voor die geschreven werd door de dorpsouderen over uw problemen (CGVS 1/10/2012, p. 11). U verklaart dat deze brief geschreven werd toen u al in België was (CGVS 1/10/2012, p. 12). Dit wijst op het gesolliciteerde karakter van deze brief, waardoor hier maar weinig objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden. Dat u verder niet precies weet welke dorpsouderen deze brief opstelden roept ook vragen op. Zo verklaart u dat slecht twee mensen bij naam kent, namelijk (S.) en (W.) (CGVS 22/02/2013, p. 11). Daar u over de taskara's van de personen beschikt die de brief schreven en hun namen ook onderaan de brief vermeld staan, mag van u verwacht worden dat u de precieze namen zou kunnen weergeven van de dorpsouderen die de brief schreven, te meer gezien deze in Dari geschreven is. Dat u daar niet in slaagt breekt de ernst van uw asielrelaas verder af. Over de brief van de taliban en de brief van de dorpsouderen kan nog gesteld worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet gebleken is. Bijkomend dient hier verwezen te worden naar de voorgaande opmerking over corruptie en valse documenten.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul

hoewel u uit Ghazni afkomstig bent en beweert geen netwerk te hebben in andere provincies of over onvoldoende financiële middelen te beschikken (CGVS 01/10/2012, p. 4, 18). U bent immers een jonge geschoolde man, die in staat is te werken (CGVS 01/10/2012, p. 4, 7). Bovendien begrijpt u Dari, Pashtou en Engels (CGVS 01/10/2012, p. 4). Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte u over voldoende financiële middelen om uw reis naar Europa te financieren (CGVS 01/10/2012, p. 12). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban, de politie en de broers van Mustafa houdt het bijgevolg ook geen steek dat u verklaart dat u niet zou kunnen leven in andere provincies, omdat de taliban en de politie overal in Afghanistan aanwezig zijn en ook de broers van Mustafa u overal zouden kunnen vinden (CGVS 01/10/2012, p. 18). Vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken is er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in de stad Kabul, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Hij meent dat hij, gelet op de bedreiging waarmee hij en zijn familie geconfronteerd werden en het feit dat hij een doelwit is van de taliban, de Afghaanse politie en de familie van Mustafa, geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Bovendien kan hij niet rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Ook heeft verzoeker geen intern vluchtalternatief meer en kan hij niet rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos geworden is.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de “*Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht*”.

Betreffende zijn leeftijd verwijst verzoeker naar zijn taskara, waaruit blijkt dat hij ten tijde van het gehoor op het CGVS ongeveer 17 jaar en dus minderjarig was. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker voldoende informatie heeft gegeven omtrent de dood van Mustafa, waarbij hij nog opmerkt dat niet alle slachtoffers van de taliban in het openbaar geëxecuteerd worden. Bovendien hebben Mustafa's vrienden verzoeker reeds in de winkel zien werken in de hoedanigheid van Mustafa's partner, waardoor het voor zich spreekt dat die vrienden verzoeker vertrouwen.

Uit het gehoorverslag blijkt volgens verzoeker eveneens dat hij relevante informatie over Mustafa's broers heeft gegeven, zoals hun namen, de mishandeling van verzoekers familie door hen, het werk van één van hen voor veiligheidescortebedrijven in Ghazni, *et cetera*. Deze informatie is geenszins vaag en oppervlakkig. Aangaande zijn internetgebruik, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gehoor op 22 februari 2013 reeds melding maakte van zijn contact met zijn broer via *Skype* en dus via internet. Verzoeker vraagt zich dan ook af waaruit blijkt dat hij nooit internet gebruikte, alsook wat een *facebook*-profiel te maken heeft met zijn nood aan internationale bescherming.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt vooreerst op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van herkomst toenemend van aard is. De Afghaanse burgers in zijn dorp Shamir kunnen niet meer op de bescherming van de nationale en internationale autoriteiten rekenen. Verder blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief in de stad Kaboel beschikt. Verzoeker verklaarde dat hij er geen familie of verwanten heeft, dat hij geen financiële mogelijkheden heeft om zich er te vestigen en dat de taliban en de politie overal in Afghanistan actief zijn.

Volgens verzoeker blijkt uit een herevaluatie van de veiligheidssituatie in Ghazni in het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 17 december 2010 dat de situatie in Ghazni gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Verzoekers regio wordt geteisterd door toenemende activiteiten van de taliban. Verzoeker verwijst ook nog naar twee stukken bij zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in Kaboel bovendien toenemend van aard is en dat de statistiek omtrent de daling van de taliban-aanvallen in Kaboel onjuist blijkt te zijn.

2.1.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een internetartikel omtrent zelfmoordaanslagen in Kaboel (stuk 3) en een internetartikel omtrent de onjuiste statistiek van taliban-aanvallen in Kaboel (stuk 4).

2.2.1. Ingevolge hun onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker onder verwijzing naar zijn taskara stelt dat hij ten tijde van het gehoor op het CGVS wel degelijk minderjarig was, dient opgemerkt dat uit een medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 14 februari 2012 een leeftijd van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar heeft (administratief dossier, stuk 16). Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep aan te tekenen bij de Raad van State, maar nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij van deze mogelijkheid gebruik maakte. Een loutere verwijzing naar zijn taskara in onderhavig verzoekschrift volstaat niet om de vaststellingen van de Dienst Voogdij te weerleggen. Dit klemmt des te meer daar uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Afghaanse documenten een geringe bewijswaarde hebben daar ze gemakkelijk op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden. Aldus heeft verzoeker gelogen over zijn leeftijd en, te meer daar hij in onderhavig verzoekschrift aan deze leugen vasthoudt, getracht de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen een negatieve indicatie is voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Deze algehele geloofwaardigheid wordt verder negatief beïnvloed door de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn internetgebruik. Verzoeker verklaarde op het CGVS aanvankelijk dat hij in Afghanistan nooit internet gebruikte (gehoorverslag CGVS 22 februari 2013, p.16). Geconfronteerd met een *facebook*-profiel op zijn naam en met zijn foto, verklaarde verzoeker vervolgens dat zijn profiel door iemand anders gemaakt was en dat hij het in Griekenland personaliseerde (gehoorverslag CGVS 22 februari 2013, p.16-17). Vervolgens geconfronteerd met een "comment" die verzoeker plaatste in februari 2011, terwijl hij toen nog in Afghanistan zou verblijven, gaf verzoeker toe dat hij het profiel ook al in Afghanistan gebruikte (gehoorverslag CGVS 22 februari 2013, p.17). Wanneer verzoeker gevraagd werd waarom hij aanvankelijk loog over zijn *facebook*-profiel, antwoordde hij: "*Omdat ik wist dat die comments en foto's erop stonden dus wou het ontkennen*" (gehoorverslag CGVS 22 februari 2013, p.18). Nochtans mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker loog over zijn *facebook*-profiel omdat een aantal gegevens niet in overeenstemming zijn met zijn afgelegde verklaringen bij de Belgische asielinstanties, is dan ook een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker op zijn *facebook*-profiel aanvankelijk vermeldde dat hij in Kaboel verbleef, maar dit na zijn tweede gehoor op het CGVS wijzigde naar Ghanzi (zie map 'Landeninformatie'). Tijdens dit tweede gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker nochtans dat hij twee dagen voor zijn gehoor Kaboel als woonplaats opgaf, zonder echter te kunnen verklaren waarom hij dit deed ("*Ik was er op en het veranderde. Ik was hier dan. Ik ken daar niet veel van.*"; gehoorverslag CGVS 22 februari 2013, p. 18-19). Dat verzoeker aanvankelijk Kaboel als woonplaats opgaf, maar dit na een confrontatie hiermee op het CGVS wijzigde, alsook enkele andere zaken wijzigde na zijn gehoor op het CGVS op 22 februari 2013, doet verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn

asielrelaas. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat de bestreden beslissing spreekt over verzoekers internetgebruik in Afghanistan en niet in Griekenland of in België.

Verder merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker met betrekking tot zijn asielrelaas in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal: *“Verzoeker heeft de eer Uw Raad uit te nodigen kennis te nemen van het gehoorverslag”, “Verzoeker merkt op dat niet alle slachtoffer van de taliban in het openbare worden geëxecuteerd. Bewering van de bestreden beslissing houdt geen steek”, “Maar uit het gehoorverslag [...] stelt verzoeker vast dat hij relevant informatie over de broers van Mustafa gegeven heeft”*. Het louter herhalen van de asielmotieven en het louter tegenspreken van de commissaris-generaal zijn niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, daar het aan verzoeker toekomt om die motieven met concrete argumenten te weerleggen.

Naast het in twijfel trekken van de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas omwille van de hierboven vermelde motieven dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd en zijn internetgebruik, weigert de bestreden beslissing aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat verzoeker tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen aflegde omtrent (i) Mustafa's ontvoering en dood, (ii) de wijze waarop hij informeerde naar hetgeen Mustafa zou overkomen zijn, (iii) de vraag of de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn en (iv) de problemen die hij en zijn familie met de broers van Mustafa zouden gehad hebben, alsook omdat de door verzoeker neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct, en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, §141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, §97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een geschoolde man met werkervaring, spreekt Dari, Pashtou en Engels en beschikt over voldoende financiële middelen om zijn reis naar Europa te financieren (gehoorverslag CGVS 1 oktober 2012, p.4-5, 7 en 12-13). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kaboel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in dit kader dat er thans in Kaboel geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich hiervoor op het richtsnoer van UNHCR van december 2010 waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de

actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kaboel stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kaboel stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kaboel op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kaboel van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kaboel, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kaboel domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe aanval-cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kaboel een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kaboel stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kaboel, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kaboel niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de informatie die door de commissaris-generaal op objectieve wijze werd beoordeeld blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kaboel geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het CGVS, stelt de Raad vast dat verzoeker in Kaboel over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De SRB's waarop de bestreden beslissing is gesteund zijn samengesteld uit een veelheid aan gezaghebbende en betrouwbare bronnen die op systematische en objectieve wijze de veiligheidssituatie in Kaboel analyseren. Het internetartikel aangaande een zelfmoordaanslag bij het Afghaanse Ministerie van Defensie in Kaboel (verzoekschrift, stuk 3) bevestigt dat de aanslagen in de stad Kaboel gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten in het centrum van de stad en waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Aangaande het internetartikel over de statistieken van talibanaanvallen in Kaboel (verzoekschrift, stuk 4), merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de vaststellingen in de voormelde SRB's niet gebaseerd zijn op cijfers van ISAF maar op informatie van ANSO en UNAMA, zodat niet kan worden ingezien hoe een fout bij de invoering van de gegevens van ISAF aantoonde dat de informatie in voormelde SRB's niet correct is. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat informatie waarop verweerder zich baseerde foutief of achterhaald is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS